



Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.328/2025/5.
A felperes:	felperes (felperesi cím1, tartózkodási hely: felperesi cím2)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Rozsos Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.700.837/2024/15. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. február 1. napjától kezdődően rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban állt az alperesnél, perbeli időszakban a vármegyei Rendőr-főkapitányság helységi Rendőrkapitányságnál pénzügyi ügyintéző munkakörben dolgozott, munkavégzési helye helységi volt.

[2] Az perbeli időszakban, a kapitányságvezető utasítása szerint helységi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztálya 4 fő elektronikus adminisztrációs feladatokat ellátó munkatársa közül személy1 2022. április végétől a Segédhivatalban látott el ügykezelői feladatokat, erre tekintettel 2022. április 25-től kezdődően az átadókönyv adatai alapján a rá jutó ügyeket a felperes és személy2 kapta meg. 2022. szeptember 1-től személy1 státusza megüresedett, mert áthelyezték az Igazgatásrendészeti Alosztályra. 2022. október 1-től kezdődően személy3 látta el személy1 korábbi feladatait, amelynek az első két hete betanulást jelentett, betanítását személy2 végezte.

[3] A pénzügyi ügyintéző felperes és az ügykezelő személy1 munkaköri leírása a munkakör és tevékenységi kör megnevezésén túl annyiban tért el, hogy a felperes a munkakör tartalmi leírását rögzítő IV/1. pont szerint pénzügyi feladatokat is ellátott, valamint a IV/4/B. szerinti speciális feladatai további feladatokat is tartalmaztak: szabálysértési bűnjelkezelés és túlórányilvántartás, pénzügyi feladatokat, adózással és cafetériával kapcsolatos feladatokat.

A kereset és a védírat

[4] A felperes a keresetében a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 288/B. § (3) bekezdésére alapítottnan megbízási díj jogcímén a 2022. május 1-től 2022. október 19-ig tartó időszakra bruttó 197.614 forint és annak 2022. augusztus 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[5] Keresete indokaként arra hivatkozott, hogy a felperes kinevezése szerint pénzügyi ügyintéző munkakörbe tartozik, amely a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III.11.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) szerint felsőfokú munkaköri osztályba tartozó munkakör, míg az általa helyettesített személy1 munkaköre ügykezelői, amely az utasítás szerint középfokú munkaköri osztályba tartozó munkakörnek minősül. A felperes munkaköri leírása személy1-hez hasonlóan magában foglalt adminisztrációs, ügykezelői feladatokat is, azonban véleménye szerint ez nem jelenti azt, hogy a felperest ne illethné megbízási díj a más munkakörébe tartozó ügykezelői munkaköri feladatok ellátásáért.

[6] A felperes a keresetlevélhez csatolt kimutatásban tüntette fel a helységi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti

Alosztályain, valamint a helység1 Rendőrkapitányság helység2i Rendőrőrsön keletkezett ügyiratok darabszámait, amelyekből álláspontja szerint látható, hogy a számára többletfeladatot jelentő helység2i Rendőrőrs vonatkozásában elintézett ügyiratokkal nagyságrendileg megduplázódtak a teendői.

[7] Keresete összecszerűsége tekintetében hivatkozott arra, hogy megbízási díj iránti igényét a Hszt. szerinti más munkakörbe tartozó feladatokért járó megbízási díj minimuma és maximuma között a Hszt. 288/B. § (3) bekezdése szerinti, a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint) 100%-ában, azaz 38.650 forint/hó összegben érvényesítette, kivéve a 2022. szeptember hónapot, amelyre a felperes 50%-os mértékű 19.689 forint összegű megbízási díjban részesült az alperestől. 2022. október hónapra 19 naptári napra időarányosan igényelte a megbízási díjat bruttó 23.689 forint összegben, mivel állítása szerint a többletfeladatokat ezen időpontig végezte.

[8] Az alperes a védiratában elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak az illetményalap 50%-ban való megállapítását kérte, a követelés jogalapját és összecszerűségét is vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 197.614 forint megbízási díj és ennek 2022. augusztus 6. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint 36.600 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

[10] Döntését a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseire, valamint az ORFK utasítás 1. mellékletére alapította.

[11] Rögzítette, hogy a munkáltató egyoldalú utasítási jogával élve az ORFK utasításban meghatározott beosztás (munkakör) keretein belül meghatározhatja a ténylegesen ellátandó feladatokat. Azonban a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért jogellenes az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részévé teszi egy másik munkakör feladatainak ellátását. Ennek alapján, amikor a munkáltató él ezzel a jogával, nem sértheti az ORFK utasítás szerinti beosztást, a felperes azzal egyező kinevezése szerinti beosztását, valamint a beosztás teljesítéséhez kapcsolódó díjazásra való jogosultságát. Az ORFK utasítás nem vitatottan külön rögzíti az ügyintézői munkakört, amely elsőfokú munkaköri osztályba tartozó munkakör és szintén külön nevesíti az ügykezelői munkakört, amely középfokú munkaköri osztályba tartozó munkakör. Megállapította, hogy a felperes elsőfokú ügyintézői munkaköre mellett végzett egy középfokúnak minősülő ügykezelői munkakörbe tartozó feladatokat is. Nem volt vitatott, hogy a felperes és személy1 munkaköri leírása tekintetében a különbséget a felperes pénzügyi ügyintézői munkaköréhez kapcsolódó feladatok jelentették.

[12] Az ORFK utasítást alapul véve megállapította, hogy az ügykezelő és a pénzügyi ügyintéző munkakör egyértelműen eltérő tartalmú. Utalt a Hszt. 287/O. § (1) bekezdésére, 287/P. § (1) bekezdés c) pontjára és (4) bekezdésére, miszerint a rendvédelmi igazgatási jogviszony kinevezéssel és annak elfogadásával jön létre; a kinevezési okmányának a rendvédelmi alkalmazott munkakörét és feladatkörét tartalmaznia kell, amelynek kötelező mellékletét képezi a munkaköri leírás. A Hszt. 288/B. §-a szerint a rendvédelmi alkalmazott a rendvédelmi szerv hatékony működéséhez szükséges munkaszervezési okból beleegyezésével a munkaköréhez tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatokat láthat el (tartós átirányítás). A tartós átirányítás időtartama legalább 30 nap, de legfeljebb 1 év, amelynek időtartamára a rendvédelmi alkalmazott havonta a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő mértékű megbízási díjra jogosult. A Kúria következetes gyakorlatára hivatkozással kiemelte, hogy a munkaköri leírás kinevezéstől eltérő munkaköri feladatokat nem tartalmazhat, az korlátlanul nem bővíthető; a munkáltató a munkaköri feladatokat csak az adott munkakörön belül határozhatja meg. Utalt arra, hogy a felperes jogviszonya pénzügyi ügyintéző munkakör ellátására jött létre, ez a tevékenység – az elnevezéséből adódóan is – nem kizárólag ügyviteli feladatok ellátását, azaz adminisztratív iratkezelési tevékenységet feltételez. Az ügyintézői tevékenység ezzel ellentétben érdemi ügyfeldolgozással kapcsolatos feladatokat jelent. A csatolt munkaköri leírások alapján megállapította, hogy a felperes és személy1 munkaköri leírása eltér egymástól, annak ellenére, hogy mindkettő magában foglalt adminisztrációs, ügykezelői feladatokat is, hiszen a felperes kinevezési okiratában szereplő speciális feladatok érdemi pénzügyi ügyintéző munkakörbe tartozó feladatoknak minősülnek. Az állománytáblán nem rendszeresített munkakör részét képező feladatokat az alperes a felperes munkakörének részévé egyoldalúan nem teheti. Összességében a tartós átirányítás feltételeit a perbeli esetre vonatkoztatva megvalósultnak látta.

[13] Megállapította, hogy a felperes a beosztásába tartozó feladatokon túlmenően többletfeladatokat végzett, amelyek a munkakörébe nem sorolhatóak. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy a felperes ezeket a többletfeladatokat a munkaidejében el tudta látni és nem volt szükség túlmunka elrendelésére, mivel a megbízási díj nem a munkaidővel, hanem a munkakörrel kapcsolatos. Tartós átirányítás esetén a rendvédelmi alkalmazott akkor is jogosulttá válik megbízási díjra, ha a más munkakörbe tartozó feladatok beleférnek a rendes munkaidejébe. Minden, a személy1 feladatkörébe tartozó feladatellátás többletfeladatnak minősül, függetlenül attól, hogy a feladatok jellege egyébként részben megegyezett a felperes által a saját beosztásához tartozó feladatokkal és azokat az alperes a felperes munkaköri leírásában is szerepeltette. Ez az alperes állításával szemben nem jelenti azt, hogy ezen feladatok a felperes munkakörének részét képezték.

[14] Az összecszerűség körében végzett mérlegelése során figyelembe vette, hogy személy1 a munkáját napi 8 órában látta el. Ezen feladatok oszlottak kétfelé a felperesre és személy2re, nagyjából egyenlő arányban. A személy1 által napi 8 órában végzett feladatok így a két dolgozót tekintve napi 4-4 óra többletmunkavégzést jelentettek. Ehhez képest a bíróság életszerűtlennek találta azt az alperesi hivatkozást, amely szerint a felperes naponta mindössze 4,73 db ügyet intézett volna személy2 feladataiból, amely napi 35 percet igényelt részéről. Az elsőfokú bíróság meglátása szerint ezen okfejtés azért sem állja meg a helyét, mert személy1 munkájához kapcsolódó azon feladatokat, amely feladatok megegyeztek a

felperes által a saját munkakörében is végzett feladatokkal, az alperes eleve figyelmen kívül hagyta, azt többletfeladatként nem vette figyelembe. Mindemellett személy2 tanúvallomásával alátámasztotta a felperes erre vonatkozó állításait a többletmunkavégzés időigénye tekintetében. Mindezért a felperes által a keresetében igényelt, a rendvédelmi illetményalap 100%-ában meghatározott mértékű megbízási díjat az elsőfokú bíróság nem tartotta eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[15] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mérséklését a rendvédelmi illetményalap 50%-ának megfelelő mértékre. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból téves következtetést vont le. Jogszabálysértésként a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseit jelölte meg.

[16] Az alperesi álláspont szerint téves jogértelmezésre jutott az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy a tartós átirányítás megvalósult, amelyért helye van megbízási díj megállapításának. Tévesen értékelte továbbá a többletfeladat mértékét, amely során figyelmen kívül hagyta a felperesi kimutatásokat és felperes személyes meghallgatásában elhangzottakat. Többletfeladat megállapításának csak akkor van helye, amikor az érintett más munkakörbe tartozó feladatot lát el: jelen ügyben ilyen nem történt, mivel a személy1 helyett ellátott valamennyi feladat felperes munkakörébe (is) tartozott. Az a körülmény, hogy felperes a helyettesítés kapcsán valójában több/nagyobb mennyiségű feladatot látott el, nem értékelhető többletfeladatként a tartós átirányítás szempontjából. A többletfeladati jelleget nem a feladatok mennyisége határozza meg, hanem az, hogy azok a saját vagy más munkakörbe tartoznak-e. Jelen ügyben tehát nem beszélhetünk többletfeladról, mert a személy1 távollétében ellátott feladatokat tartalmazta felperes munkaköri leírása és a tényleges tevékenysége is megegyezett felperesével – a pénzügyi feladatain kívül. A Hszt. 288/B. § (1) bekezdés a „más munkakörbe” tartozó feladatot tekinti többletfeladatnak. Amennyiben a bíróság értelmezése helyt fogna, akkor a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésnek a „más munkakörébe” kifejezést kellene használni. A rendvédelmi alkalmazottra irányadó Hszt. 288/B. § (1) bekezdés csak a helyettesített munkakör különbözősége alapján szabályozza a többletfeladatot. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben a tartós átirányítást megállapíthatónak ítélte a helyettesített beosztás ideiglenes megüresedése, betöltetlensége miatt vagy azért, mert a beosztást betöltő személy az ellátásában tartósan akadályozott. Ez utóbbi esetek azonban a rendvédelmi alkalmazottakra nem alkalmazhatók.

[17] A megbízási díj mértékével kapcsolatban a bíróság okszerűtlenül mérlegelt. Téves az a megállapítás, hogy személy1 a munkáját napi 8 órában látta el, ezek a feladatok oszlottak kétfelé a felperesre és személy2re, nagyjából egyenlő arányban, tehát a személy1 által napi 8 órában végzett feladatok így e két dolgozót tekintve napi 4-4 óra többletmunkavégzést jelentettek. A bíróság figyelmen kívül hagyta a felperesi kimutatásokat, amelyek alapján pontosan megállapítható a helyettesített munka mennyisége. Figyelmen kívül hagyta felperesi kimutatásokat, amelyeket pedig felperes éppen azért nyújtott be, hogy igazolja a

többletmunka mennyiségét. Alperes nem vitatta ezen felperesi kimutatásokat. A nagyobb feladatszámot tartalmazó, későbbi időpontban benyújtott felperesi kimutatás alapján egyszerű számolással megállapítható, hogy felperes – és személy2 is – naponta átlagosan 4.73 db feladatot végzett el. A keresethez csatolt kimutatás alapján ez a szám kevesebb, csak 3.45 db. A helyettesítésre fordított idő tekintetében a bíróság kizárólag személy2 vallomására hagyatkozott, amely konkrétumokat nem tartalmaz, de eltúlzó állításokat igen. A valós helyettesítés ennél kevesebb, átlagosan 5-10 perc lehetett feladatonként. Ennek alapján jól látható, hogy a napi legfeljebb egy órát vagy annál valamivel kevesebb időt igénybe vevő helyettesítés csak kismértékű leterheltséget jelentett, amely ellentételezésére csak a rendvédelmi illetményalap 50%-ának megfelelő megbízási díj indokolt

[18] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[19] Kiemelte, hogy a felperes munkaköre pénzügyi ügyintéző, míg személy1 ügykezelő munkakörbe volt kinevezve, amelyből álláspontja szerint egyértelműen következik, hogy eltérő munkakörbe tartoztak, és nem lehettek volna megegyező feladataik, mivel a munkakörük is eltérő, a felperes pénzügyi ügyintézői munkakörbe volt kinevezve, amelybe a pénzügyi műveletekhez, számlákhoz kapcsolódó adminisztráció tartozna; nem mindenfajta iratkezelés. Ekként álláspontja szerint teljesül a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésének jogszabályi feltétele, hogy más munkakörbe tartozó feladatokat látott el a felperes. A következőes bírói gyakorlat szerint a munkakörhöz mérten, a jogszabályokból és egyéb normákból megállapíthatóan szükséges vizsgálni egy adott munkakör tartalmi határait, és a megbízási díj igényt önmagában nem ronthatja le, ha esetlegesen az adott feladatot a munkáltató a munkaköri leírásban szerepeltette.

[20] Hivatkozott arra, hogy a rendvédelmi igazgatási szolgálati viszonyban a törvény nem olyan részletességgel határozza meg a megbízási díj feltételeit, mint a Hszt. 71. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjában a hivatásos állományúak esetében, azonban analógiaként és racionálisan irányadó szabályként figyelembe kell azt venni, vagyis megbízási díjra lenne jogosult a rendvédelmi alkalmazott abban az esetben is, ha teljesen azonos munkakörű személyt helyettesít, hiszen ellenkező esetben teljesen visszás lenne, ha egy osztályon dolgozó 5 azonos munkakörű személyből 4 jogviszonyának megszűnése miatt egyetlen személy megbízási díj nélkül lenne köteles ellátni a teljes osztály feladatait. Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben a munkakörök teljes azonossága hiányzik, ekként a más munkakörbe tartozó tartós átirányítás alkalmazandó.

[21] Álláspontja szerint a fellebbezés ellentmondásosan nyilatkozott az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásról. A II. pontban még úgy összegezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, ugyanakkor a megbízási díj nagyságáról szóló részben tartalmilag vitássá tette a megállapított tényállást is, arra vonatkozóan, hogy a keresetben hivatkozott feladatok milyen időtartalmat vettek igénybe. Ugyanakkor a megsértett jogszabályok körében a perrendtartás bizonyítás megállapításának és mérlegelésének jogszabályi rendelkezéseit nem hivatkozta, nem jelölte meg, így a fellebbezés e vonatkozásban érdemben nem felülbírázható. Mivel a megbízási díj mértékére vonatkozó

meghatározást is a helyettesítés időigényén keresztül vitatta az alperes, és a fentiek szerint a tényállás nem tehető vitássá, illetőleg azt a másodfokú eljárás során is alapul kell venni, ezért a megbízási díj mértékének csökkentésére vonatkozó kérelem súlytalanná, alaptalanná válik. Mindazonáltal a mérlegelési jogkörben megállapított megbízási díj semmiképpen sem tekinthető aránytalannak, hiszen a jogszabályi középértéket sem éri el.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[22] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[23] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú ítélet az irányadó jogszabályoknak megfelel, annak részletesen kifejtett indokaival is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[24] A perbeli eset kapcsán az ítéltáblának abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezések felhívásával, indokai részletes kifejtésével a felperes tartós átirányításra alapított megbízási díj iránti igénye tekintetében jogszerű döntést hozott-e.

[25] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat előterjesztve az elsőfokú bíróság által megítélt megbízási díj jogalapját és összecszerúságát is vitatta.

[26] A tényállás nem megfelelő megállapítására és a bizonyítékok értékelésére alapított fellebbezési kifogása tekintetében a fellebbezés ellentmondásos érvelést tartalmaz, valamint megsértett jogszabályhelyet nem jelölt meg, az ítéltábla ezért az eljárásjogi követelményeknek való megfeleléségi vizsgálatot mellőzte. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, azaz az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja, egzakt módon megismerhesse. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.).

[27] Az anyagi jogszabálysértésre hivatkozás kapcsán az ítéltábla megállapította, hogy a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság helyesen indult ki az ügyben érintett munkakörök, és az azokhoz kapcsolódó munkaköri feladatok vizsgálatából. Ennek során kiemelt jelentőséggel bírt annak a kérdésnek a megválaszolása, hogy az ügykezelői munkakör végrehajtásával kapcsolatos adminisztratív feladatok ellátását a pénzügyi ügyintézői munkakörbe tartozónak lehet-e tekinteni.

[28] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a perben felhívott ORFK utasításban a konkrét munkaköri feladatok felsorolása nélkül szerepel az, hogy az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv állományában rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak milyen munkakörökben foglalkoztathatók. Ebből megállapíthatóan az ügyintéző és az ügykezelő munkakörök önállóan léteznek, amiből következően – a közjogi szervezetszabályozó eszközre figyelemmel – az azokhoz tartozó feladatok is eltérőek.

[29] A perben nem volt vitatott a feladatkimutatás és az, hogy a felperes rendvédelmi igazgatási jogviszonya pénzügyi ügyintéző munkakör ellátására létesült. Ugyancsak nem képezte a jogvita tárgyát, hogy a rendvédelmi igazgatási jogviszonyban állókra vonatkozóan nincs olyan jogszabály vagy belső szabályozó, ami az egyes munkakörök tartalmát rögzítené.

[30] A Hszt. 287/O. § (1) bekezdése szerint az igazgatási jogviszony kinevezéssel és annak elfogadásával létesül; a Hszt. 287/P. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a kinevezési okmányoknak tartalmaznia kell a rendvédelmi alkalmazott munkakörét és meghatározott feladatkörét. A Hszt. 287/P. § (4) bekezdése alapján a kinevezési okmányhoz kell csatolni – egyebek mellett – a rendvédelmi alkalmazott munkaköri leírását, amely azonban, mint a munkáltató egyoldalú nyilatkozata, nem tartalmazhat a konszenzus alapján létrejött kinevezéstől eltérő munkaköri feladatokat. Erre figyelemmel a rendvédelmi alkalmazottak igazgatási jogviszonyára is irányadó a hivatásos szolgálati jogviszonyban kialakult bírói gyakorlat, mely szerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kf.III.45.041/2021/4.). A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8.). Jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását. A munkakör meghatározása – a jogi normák keretei között – a munkáltató jogkörébe tartozik, ez azonban nem lehet parttalan (Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[31] Az ítéltábla kiemeli, hogy amint arra az elsőfokú ítélet helytállóan rámutatott, az egyes adminisztratív, ügykezelési feladatok felperes munkaköri leírásában való megjelenése nem jelenti azt, hogy a felperes pénzügyi ügyintézői munkaköre ne különülne el egyértelműen a helyettesítés során végzett ügykezelői munkakörbe tartozó feladatoktól. Nem vitatható, hogy a felperes ezen feladatok ellátásakor más munkakörbe tartozó feladatokat végzett. Az, hogy az alperesi értelmezés szerint e feladatok ellátása a felperes munkakörébe is beletartozott, a Hszt. 288/B. §-ában szabályozott törvényi feltételek fennállásának értelmezése

során jelentőséggel nem bír, nem változtat azon, hogy a felperes munkaköre felsőfokú végzettséget feltételező pénzügyi ügyintéző, a kinevezésében meghatározott munkakör részének a középfokú végzettséget igénylő ügykezelő munkakör nem tekinthető. A felperes helyettesítés során végzett ügykezelői feladatai a munkáltató egyoldalú intézkedésével a felperes munkakörének részévé nem válhattak.

[32] Mindezek alapján a perbeli esetben a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésében meghatározott tartós átirányítás megvalósult, azt az elsőfokú bíróság a bizonyítékok egyenkénti és összességében történő értékelésével okszerűen állapította meg, amelynek következményeként a felperes megbízási díjra jogosult. A tartós átirányítás megvalósulása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a felperes a sajátjától eltérő munkakör feladatait a munkaidejében el tudta látni, illetőleg annak sem, hogy ezen többletfeladatok ellátása a munkaideje mekkora részét töltötte ki. Tartós átirányítás esetén ugyanis a rendvédelmi alkalmazott akkor is jogosult megbízási díjra, ha a más munkakörbe tartozó feladatokat a munkaidejében végzi el; a jogosultság a ráfordított munkaidő tartamától független.

[33] Az elsőfokú bíróság megbízási díjösszezszerűségére vonatkozó mérlegelési tevékenységének a vizsgálata a fellebbezés tartalmi hiányossága folytán a Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján nem volt vizsgálható. Az alperes e körben sem tett eleget azon kötelezettségének, hogy a megsértettként hivatkozott eljárási jogszabálysértést konkrétan megjelölje, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejtse, vagyis a bírósági mérlegelési tevékenységhez kapcsolódó jogszabálysértés konkrét indokainak megjelölésével adós maradt. Az ítéltábla ezért nem volt abban a helyzetben, hogy az elsőfokú ítélet erre vonatkozó indokolását a fellebbezésben foglaltakkal ütköztesse, és abból az ítéleti álláspont jogszerűtlenségére nézve megfelelő következtetést vonjon le.

[34] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[35] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a jelen ügyre alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, annak figyelembevételével, hogy a másodfokú bíróság a felperes által megjelölnél magasabb perköltséget nem állapíthatott meg.

[36] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3)

bekezdése és 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[37] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[38] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 12.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke

dr. Tóth László s.k.
előadó bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
bíró